

skulde faae nogenjomhøest praktisk Betydning. Den ærede Ordfører for Interpellanterne maa jo dog kunne sige sig selv, at den Omstændighed, at den Del af Folkethinget, hvis Orster ikke ere blevene opfyldte, udtaler sin Utilfredshed, sin Misfornøielse dermed, kan virkelig ikke forandre Sagen stort. Og hvad det angaar, at det ærede Medlem stiller sig op som den, der vil værne om Kongedømmet, som den, der vil drage Ministeriet alvorlig til Ansvar, fordi det har ladet mangle paa Nønsomhed overfor Kongen, som det behagede det ærede Medlem at udtrykke sig, vil drage Ministeriet alvorlig til Ansvar og alvorlig misbillige, at Ministeriet har undergravet faavel det konstitutionelle Kongedømme som overhovedet det fri konstitutionelle System, — da siger jeg, at det ærede Medlem maa virkelig kunne sige sig selv, at slike sterke Udtalelser flaa ikke Ministeriet til Jorden. Man er efterhaanden bleven vænnet til at høre saa Meget, at den Slags Udtalelser hverken gjøre fra eller til. Overimod, jo stærkere den Slags Udtalelser ere, jo mindre begrunde de ere, jo mindre de ledsages af Grunde, desto mindre Indtryk maa de naturligvis gjøre. Nei! vilde man for Alvor gjøre Noget, saa kunde man ikke indskrænke sig til Talemaader, saa maatte man gaa den Vej, som det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Bøffen) antydede, men som spandt hurtigt i samme Dieblis, han begyndte at tale derom.

Det ærede Medlem sagde i Slutningen af sit Foredrag, at det er paa Tide for Alvor at reise Spørgsmaalet om, hvem der gjør Indgreb i den grundlovmæssige Ordning, hvem der paa utilbørlig Maade vælter Ansvar over paa den uansvarlige Konge. Er det paa Tide at reise dette Spørgsmaal, saa gjøre man det, men man komme ikke her bestaandig tilbage til sterke Udtalelser og stærke Beslydninger. Den ærede Ordfører for Forespørgerne mente, at Stillingen var bleven saa klar ved den Adresse, som han saa varmt støttede i Slutningen af forrige Aar; nu var Stillingen bleven uklar og forkludret. Ogsaa her tillader jeg mig at sige, at jeg ikke er i Stand til at modstaa Fristelsen til en Retorsion. Jeg bebrejder det ærede Medlem saa vel som dem, der i det Hele indbragte og støttede Adressen i Slutningen af forrige Aar, at det netop gjorde Stillingen uklar; netop de forkludrede Stillingen, og det er en høist mærkbar og Dpfattelse, naar de tro, at de ved deres Adresse gjorde Stillingen klarere, og at den senere er bleven forkludret. Thi hvorledes var Stillingen tidligere? Stillingen var den, at der førtes en Strid om et stort Princip; nu derimod søger det ærede Medlem tværtimod at forvanke, at gjøre Stillingen uklar, derved at han giver Striden en Karakter af personlig, som den ikke tidligere har havt. Det ærede Medlem sagde navnlig i Dag med stor Sikkerhed: Striden dreier sig nu kun om Per-

soner. Jeg veed ikke, hvad der berettiger det ærede Medlem til at komme med denne Udtalelse; dersom Sagen havde forholdt sig saaledes, at ikke blot de ærede Medlemmer, som fornemmelig støttede og tilbøls indbragte Adressen imod Slutningen af forrige Aar, men overhovedet den Majoritet, der stemte for den, havde vedkjendt sig, at det kun dreiede sig om Personer, at man havde opgivet den principielle Strid, hvortom det tidligere havde gjældt, saa havde Sagen staaet anderledes; men det vil jo erindres, at det ærede Medlem, som den Gang førte Ordet for Majoriteten heri Thinget, tog et Forbehold. Man reserverede netop sig og sine politiske Venner al mulig Frihed; det var netop derved, at den personlige Side af Sagen, som ligger Interpellanterne saa overordentlig meget paa Hjerte, blev blandet sammen med den principielle Synsmaade, som tidligere var hævdet som det, det kom an paa. Derved var det, at Stillingen blev gjort uklar, blev forkludret. Og man kunde virkelig spørge, om Stillingen er bleven gjort klarere ved det ærede Medlems Foredrag idag. Jeg vil give det ærede Medlem den Compliment, at det var et gjemtentænt og smukt formet Foredrag, han holdt, vel flirket til at finde Indgang i villige Øren og ogsaa dannet med en saadan Kunstfærdighed, at det maaske ikke just lykkedes Enhver strax i Dieblisset at gribe den indre Modsigelse, som efter min Dpfattelse gik gennem Foredraget fra først til sidst. Den Dagsorden, som det ærede Medlem har foreslaaet, gaar jo ud paa, at Folkethinget skal udtale en alvorlig Misbilligelse af Dffentliggjørelsen af den kgl. Haandskrivelse af 2den Januar 1874 og nedlægge en alvorlig Indsigelse imod, at Kongen derved indbrages i Partistriden. Indholdet af denne Dagsorden er urigtigt næsten fra først til sidst, det vil sige, det, som udtales i den væsentlige Del af Dagsordenen, er urigtigt. Det, som det ærede Medlem paastaar, er, at Ministeriet ved Dffentliggjørelsen af den kgl. Haandskrivelse har draget Hans Majestæt Kongen ind i Partistriden; det er først dette, som jeg tilbageviser som urigtigt. (Afbrydelse af Berg m. Fl.). Den Tanke, som ligger i denne Udtalelse, vilde passe overordentlig godt blandt Andet i den ærede Folkethingmand for Veile Amts 2den Valgkreds's Mund; den passer udmærket med den Forestilling, med det Begreb, som det nævnte ærede Medlem tidligere har søgt at hævede med Hensyn til Spørgsmaalet om Kongemagtens Repræsentants konstitutionelle Stilling. Man vil jo mindes, at Idealet efter den nævnte ærede Folkethingmands Dpfattelse af den konstitutionelle Konge er dette, at han skulde svæve over de politiske Bølger, neutral, ladende sig drive hen snart til Høire, snart til Venstre, alt efter som Strømmen gik med eller mod. Har man den Dpfattelse, forstaar jeg meget godt, at man kan komme til en saadan Udtalelse som den, at Hans Majestæt Kongen ved at fremtræde som